

[Statsministeren]

For mig kom det selvfølgelig ikke overraskende, at hr. Svend Auken var kritisk over for min åbningstale. Hr. Svend Auken sagde, at min tale var tynd. Nu vil jeg sige, at hvis man måtte fristes til at anvende samme målestok over for den socialdemokratiske ordførertale i dag, så ved jeg ikke, hvilken karakteristik det kunne føre til.

Jeg har registreret, at enkelte i omtalen af min åbningstale har sagt, at den var ligesom en Auken-tale. Jeg har tænkt meget over, om det mon er venligt ment, men jeg har besluttet, at sådan vil jeg opfatte det.

Hr. Svend Auken talte om, at regeringens politik – og jeg tror, han dermed sigtede til hele den 9-års-periode, hvor vi nu har haft borgerlig regeringsledelse – har været fejlslagen. Jo, der er områder, hvor vi heller ikke er tilfredse; vi ved udmærket, at vi har en lang række problemer endnu, som man skal kæmpe med, og i det hele taget er det jo sådan i politik, at man aldrig bliver færdig. Man kan aldrig sige: Så, nu er arbejdet gjort, nu kan vi gøre status og gøre kassen op, og alle problemerne er én gang for alle ryddet af vejen. I politik møder man altid nye problemer, men jeg mener, at hr. Svend Auken alligevel tager grundlæggende fejl, hvis han vil vurdere det således, at de sidste 9 års indsats har været en fejlslagen indsats.

Jeg mener, det er berettiget at sige, at det danske samfund, som fortsat har nogle problemer, i dag er et helt anderledes stærkt samfund, end det var i slutningen af 1970'erne og i begyndelsen af 1980'erne, et helt andet samfund, langt bedre udrustet, langt bedre i stand til at tage offensivt fat på ledighedsproblemet, end vi var dengang. Hvis vi sammenligner det danske samfunds økonomi og, om jeg så må sige, kampkraft med andre lande, så er vi et land, som står stærkt. Vi er, hvis jeg må nævne nogle eksempler, det land, hvor flest mennesker er tilmeldt arbejdsmarkedet, vi er det land, der har næsthøjest beskæftigelse, hvis vi måler, hvor mange danske borgere af den samlede befolkning der er ude som aktive i arbejdslivet. Vi er det land, der investerer flest penge i uddannelse, og det er der fremtid i. Vi er det land, hvor flest unge pr. årgang er tilmeldt folkeskolen. Vi er, for at tage et vigtigt eksempel, det land, hvor man i forhold til befolkningens størrelse har flest kvalificerede in-

geniører og teknikere. Vi er det land, der har den næststørste styrke af faglært arbejdskraft, rigtig faglært arbejdskraft. Det er et godt udgangspunkt. Vi kan glæde os over, at vi har et meget liberalt erhvervsklima; der er ingen andre lande, hvor der er så stor frihed til at drive forretning som netop i Danmark, til at etablere sig uden videre. Vi er et mere dereguleret samfund end de fleste andre, og alligevel kæmper vi mod overflødigt bureaukrati og spærringer, som forhindrer danske borgere i at udfolde deres initiativlyst. Vi har næsten ingen offentlige restriktioner over for udenlandske virksomheder, der etablerer sig. Vi er et land, hvor det er nemt at få arbejdstilladelse, vi er et land, som sammenlignet med andre har mindre protektionisme, og det er meget godt, for det betyder, at vi er internationalt orienteret. Vi er et land med en fremragende infrastruktur, vi er et land med et godt vejnet, vi vil endog gerne forbedre det, vi har gode lufthavne, vi har god telekommunikation, vi har gode jernbaneforbindelser, ingen har bedre infrastruktur end vi, og det betyder noget for erhvervslivet, og sådan kunne man fortsætte længe endnu.

Derfor vil jeg sige: Hvorfor skulle vi så selv, når så mange i udlandet vurderer os som et samfund, som er bedre rustet end noget andet til at møde fremtidens udfordringer, være de eneste, som var vrantne og negative? Det er tåbeligt. Vi har problemer, ja, vi har brug for mere vækst, vi har brug for flere job ude i den private sektor, men vi har et godt grundlag for at magte det, og derfor er det forkert at sige, at der er ført en fejlslagen politik.

Vi er et langt stærkere samfund i dag, end vi var i slutningen af 1970'erne. Det kan vi også se, hvis vi vurderer afgørende nøgletal for vores samfundsøkonomiske udvikling. I 1982 havde vi store betalingsbalanceunderskud, og de fortsatte i 1984, 1986 og 1988; men så kom vendingen i 1990, hvor vi begyndte at få overskud. Hvor vi i 1982 havde et underskud på betalingsbalancen, som svarede til over 4 pct. af bruttonationalproduktet, så har vi altså i 1990 og 1991 overskud, og overskuddet bliver formentlig i år på 1 pct. og højst tænkeligt til næste år på 1,6 pct. af vores bruttonationalprodukt. Det er da en positiv udvikling.

Hvis vi ser på den offentlige sektor – og vi har jo en stor offentlig sektor i Danmark – så er det dog for dens saldo gået den rigtige vej. Vi